

Józsa László: Szentés, ahol gyerek voltam

Mikor elmélázva
Az utcáimat járom,
Eszembe jut a gyerekkorom,
Ami már csak álom.

Mikor még jó Anyám
Meséit hallgattam.
Vagy intő szavával
Az utcán ballagtam.

Apámnak elcsentem
Nagy tajtékpipáját
Meg-megszívogattam
Bugos csutoráját.

Néha meg jó Anyám
Vitázott Apámmal,
Ha az dunnyogva jöthaza,
Összekuszált lábbal.

Álmomban afrikai
őserdőben jártam,
nagy vadaktól megrémülve
fel-fel kiabáltam.

Lepkéket kergettem.
Csere bogarásztam.
Nagy gulyakútba
bele kiabáltam.

A gulya gödörből
Ha agyagot vájtunk,
Akkor abból mindig
Pukkantyút csináltunk.

Mielőtt a pukkantyút
jól a földhöz vágtuk,
varázsló szavakat
belekiabáltuk.

Merengve hallgattam
Pacsirta énekét.
E nesz alatt lestem a
Fészket rakó fecskét.

Ha a szűk Szentési utcát
csak kevesen járták
Meg- meg ugattattam
A szomszéd kutyáját.

Tavasszal a kertben
Ha egyedül voltam,
Ásó kapa nyelét
Meg- meg lovagoltam.

Az árokban gyakran
Kecskét legeltettem.
Hogy ha rossz kedvem volt,
pálcával elvertem.

Vasárnap délután
Foci meccsre mentünk,
Hogyha nem volt pénzünk
valahogy beszöktünk.

A focipályára
Máskor is kimentünk,
Mezítláb rohanva
Sárkányt eregettünk.

Ha a nyári zápor jött,
Akkor jól eláztunk,
Néha pedig egymás
Lábára pisáltunk.

Ősszel hogyha már
A napok rövidültek,
Fecskék és golyák
útra készülődtek.

Télen mikorra már
Hó fedte a tájat
Pásztorok hodályba
Terelték a nyáját.

Mi pedig gyerekek
Jókedvvel bár fáztunk,
A megpuhult hóból
Hóembert csináltunk.

Ha szerelmes párok
Búvóhelyre mentek,
Ez nem illett volna,
De nem mondtam senkinek ...?

Hogyha egész héten
Rossz, csintalan voltam,
Vasárnap a szentmisén
Azt mindig meggyóntam.

Ha maradt még csínyem
Amit le nem róttam
Azt majd még bevallom
Az égi bírónak.

Szaporíthatja emlékeit.